

ת"פ 33799/11/17 - מדינת ישראל נגד ידידיה יוסף אזריאל (עציר)

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 33799-11-17 מדינת ישראל נ' אזריאל(עציר)

בפני כבוד השופט - ס. נשיא ניר מישורי לב טוב
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

ידידיה יוסף אזריאל (עציר) - הנאשם

נוכחים :

מטעם המאשימה : עו"ד יוסף צמח

מטעם הנאשם - הובא וע"י עו"ד מורן נירשברג - מהסניגוריה הציבורית

גזר דין

1. בתאריך 14/12/17 הורשע הנאשם על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בביצוע עבירות התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה וגניבה.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי המתלוננים: יצחק כהן ורטשני כהן, מתגוררים בביתם ברחוב מסדה 18 בטבריה (להלן: "הבית"). בתאריך 8.11.17, סמוך לשעה 17:20, פרץ הנאשם לבית המתלוננים בכוונה לגנוב, בכך שפתח את חלון המטבח בהזזה ונכנס דרכו פנימה לתוך הבית. בנסיבות אלו, כשראשו של הנאשם מכוסה במגבת, חיטט הנאשם בתוך הבית, נכנס לחדר המתלוננים, הוציא תיקים מהארון וחיטט בהם. באותן נסיבות, גנב הנאשם מהתיקים רכוש הכולל ארנק לאישה, 100 יורו, 100 דולר, שטרות כסף תאילנדי בסכום של 1540 באט, תכשיטים הכוללים צמיד זהב, שרשרת עבה מזהב תאילנדי, טבעת

יהלום, שני צמידים דמוי זהב, 6 טבעות מזהב ושעון דמוי זהב, מסמכים ורשיון נהיגה תאילנדי, כרטיס אשראי ותמונות, בכך שנטל אותם לרשותו, בלי הסכמת המתלוננים, בלי תביעת זכות בתום לב, ויצא מהבית דרך חלון

המטבח כשהרכוש הגנוב עמו בכוונה לשלול אותו שלילת קבע מהמתלוננים.

תוך כך, הבחין יגאל כהן, אחיו של המתלונן בנאשם, התקרב לכיוון חלון המטבח וכשראה אותו יוצא ממנו ועוזב את המקום, שאל אותו אם גנב משהו, אז הנאשם ברח מהמקום בריצה. אז, עלה יגאל על רכבו ונסע אחר הנאשם תוך שהוא מזעיק משטרה, המשיך

אחריו תוך שהוא מכוון את השוטרים עד שנעצר באיזור מלון קיסר בטבריה.

שווי התכשיטים שנגנבו כ-30 אלף ש"ח.

2. טיעונים לעונש מטעם הצדדים:

טיעוני המאשימה :

- א. נסיבות הקשורות לביצוע העבירה : הנאשם נכנס בשעת אחה"צ מאוחרת בכוונה לגנוב, נכנס וגנב, אמנם ללא תכנון מעמיק אך קיים תכנון כלשהו, כשראה שדלת הבית פתוחה, לקח משם תכשיטים ורכוש בשווי כולל של 30,000 ₪ ורק בזכות ערנות אחיו של המתלונן הוא נתפס והנזק הפוטנציאלי היה מתממש באם הרכוש היה נמכר או נעלם.
- ב. הערכים החברתיים שנפגעו ברורים, הנאשם נכנס לבית ובכך פגע בקניין הפרטי וזכות אדם לשלוות הנפש, והרגשת הביטחון שהוא זכאי לה כי ביתו יהיה מבצור.
- ג. מדיניות הענישה הנהוגה : הפנה לת.פ. 17-01-21653 שם קבע כב' סגן הנשיא השופט מרגלית מתחם של 12 חודשי מאסר עד 40 חודשים. מתחם הענישה הנהוג הוא רחב וכל תיק לגופו. הפנה למחוזי נצרת, תיק 10-10-20892 רפאל עמוס נגד מ"י שם נקבע מתחם ענישה של 36 עד 48 חודשי מאסר. לכן המתחם אליו עותרת המאשימה נע בין 12 ל-40 חודשים.
- ד. הנאשם לוקח אחריות בהזדמנות ראשונה ומביע צער וחרטה, על אף שברח כשנתפס על חם אך כשנחקר הביע חרטה כאמור.
- ה. עוד נסיבה לחומרה היא עברו הפלילי על אף גילו הצעיר יליד 88, (ת/2). הנאשם רואה את הגניבה כדרך חיים.
- ו. לאור כל האמור לעיל, מבקשת המאשימה להשית עונש של 28 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 8.11.17, מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, פיצוי למתלוננים והתחייבות גבוהה.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש :

- א. ב"כ הנאשם חלקה על מדיניות הענישה הנהוגת לה טענה המאשימה. בתיקים במחוז הצפון נקבע הרף

התחתון ל-12 חודשי מאסר, גם הרף העליון הוא נמוך משמעותית מזה שציין חברי. הגישה מספר פסקי דין המדברים על מתחמים נמוכים מ-12 חודשי מאסר.

- ב. סבורה כי יש להשית עונש ברף הנמוך של מתחם הענישה. מבחינת נסיבות האירוע, מדובר באירוע שלא קדם לו תכנון מוקדם, ככל הנראה אירוע ספונטני, לא לווה בנסיבות חמורות מסוימות כמו גרימת נזק קיצוני, ללא אלימות, וללא תחכום - התפרצות ברף הנמוך של עבירות התפרצות.
- ג. הרכוש שנגנב נתפס והוחזר לבעליו, כך שמבחינת הנזק לא נגרם כל נזק של ממש, לפחות לא רכוש ולא ממזני, הנאשם לקח אחריות מלאה והודה בהזדמנות ראשונה ובעת תפיסתו בשטח, שיתף פעולה באופן מלא עם חוקריו, לקח אחריות מלאה על מעשיו.
- ד. אכן עברו הפלילי אינו דל, יחד עם זאת עבירת הרכוש האחרונה בוצעה לפני מספר לא מבוטל של שנים, לא מדובר במי שבשנים אחרונות פעל בתחום עבירות הרכוש, הרקע למעשים הוא התמכרות לסמים והרקע שלה הינו נסיבות חיים לא פשוטות.
- ה. בתיק הוגשה חו"ד פסיכיאטרית אשר קבעה כי כשיר לעמוד לדין, חווה"ד סוקרת את הרקע של הנאשם ויתכן והיה תחת השפעת סמים בזמן העבירה, סיפר על חיים קשים וקשיים רגשיים, אלימות קשה בביתו, גדל ברחוב, מקלטים ומוסדות ללא תמיכה רגשית ותנאים בילדותו.
- ו. בשנים האחרונות הנאשם נישא והתגרש והוא אב לשני ילדים קטנים ויש לקחת הנסיבות האישיות בחשבון.

הנאשם טען לעונש כי מצטער ולא יחזור על זה יותר. מבקש לעבור טיפול בתוך כותלי בית הכלא.

4. דין והכרעה:

גזירת הדין על פי תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

1. גזירת דין מורכבת משלושה שלבים עיקריים כלהלן:

א. קביעת מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג לחוק העונשין).

ב. בחינה האם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם בין לקולא ובין לחומרא

(שיקום, הגנה על שלום הציבור).

ג. קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג(ב) לחוק

העונשין).

2. על פי הוראת סעיף 40 לחוק העונשין, בשעה שהורשע הנאשם בגין כמה עבירות, יש לבחון תחילה האם מדובר באירועים נפרדים, וככל שבית המשפט מגיע למסקנה שהאירועים נפרדים, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אחד מהאישומים בנפרד. לעומת זאת, כאשר העבירות בגין הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם ענישה הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו.

במקרה שבפני עסקינן בעבירות אשר בוצעו בנקודת זמן אחת ואין מחלוקת כי מדובר באירוע אחד.

השלב הראשון - קביעת מתחם העונש ההולם

לצורך קביעת העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בשיקולים שלהלן:

א. הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירה ובמידת הפגיעה בו.

ב. מדיניות הענישה הנהוגה.

ג. נסיבות הקשורות בביצוע עבירה ומידת אשמו של הנאשם.

א. הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה וממידת הפגיעה בו

במקרה דנן, הערך החברתי אשר נפגע בעבירת ההתפרצות והגניבה הינו הגנה על קניינו של אדם, על שלומו של אדם, ועל תחושת הביטחון של הציבור. מקרים מסוג זה עלולים להסתיים אף בפגיעה פיזית באדם ולהתפתחות אלימה של האירוע, אף אם מבצע העבירה מלכתחילה כלל לא התכוון לכך. (למרבה המזל, סיכון מסוג זה לא התממש בתיק זה למרות מפגש בזירת האירוע בין הנאשם לאח המתלונן עם יציאת הנאשם מחלון בית המתלוננים).

לעניין הפגיעה בתחושת הביטחון של הציבור בעקבות עבירות התפרצות מסוג זה, והצורך בהתייחסות שיפוטית הולמת, יפים דברי כב' השופט י' עמית בבש"פ 45/10 **מסארוה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (8.1.10), אשר נאמרו אמנם במסגרת הליכי מעצר, ואולם כוחם יפה אף לסוגיית הענישה:

"... חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גס בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה".

לעניין זה יפים אף דבריו של השופט ח' מלצר בע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** [פורסם בנבו] (31.12.08):

"כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות

מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר... ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי נגרמה פגיעה משמעותית בערך ההגנה על הקניין. הנאשם התפרץ לדירת המתלוננים בכך פתח חלון המטבח ונכנס דרכו לבית המתלוננים פנימה. הנאשם איתר רכוש ואף גנב את רכוש המתלוננים וזאת באמצעות חיטוט בתוך הבית לרבות חדר המתלוננים, הוציא תיקים מהארון וחיטט בהם. מכאן כי הפגיעה בפרטיות המתלוננים, בתחושת הביטחון שלהם וברכושם מצויה ברף גבוה למדי.

ב. מידת האשם ומידת הנזק

בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין, מטרתו של סימן 1 "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם, כדי שבית המשפט יקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה. העיקרון המנחה בענישה הוגדר בסעיף 40ב לחוק העונשין:

"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו, ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (בסימן זה - העיקרון המנחה)".

סימן 1א קובע בסעיף 40ט, כי בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה, יתחשב בית המשפט בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המפורטות להלן, ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר שהן משפיעות על חומרת מעשי העבירה ועל אשמו של הנאשם.

סעיף 40ט מונה לעניין הנסיבות הנזכרות לעיל, הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע

העבירה ונזק שנגרם מביצוע העבירה.

לענין מידת הנזק קובע סעיף 40ג(א), כי בית המשפט יתחשב בערך החברתי שנפגע

מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות

בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.

מידת האשם של הנאשם במקרה זה הינה מלאה. לא הוכח בפניי כי הנאשם אולץ לבצע את עבירת ההתפרצות ו/או הגניבה או כי קדמה התנהגות כלשהי מצד המתלוננים אשר הביאה את הנאשם לביצוע העבירות מושא כתב האישום בהן הורשע.

לא הוכח בפניי כי הנאשם ביצע עבירות חמורות אלה נוכח מצוקה כלכלית וכי המניע להתנהגותו זו הינו כספי.

לצורך עמידה על מידת הנזק שנגרם למתלוננים, יש לראות את נזקי הרכוש שנגרמו למתלוננים, רכוש שנלקח מהם בשווי 30,000 ₪ שהינו שווי ניכר. אין מחלוקת כי הרכוש הגנוב נתפס בידי הנאשם והוחזר לבעליו אך אין מדובר ביוזמה מאוחרת של הנאשם אלא כפי שעולה מטיעוני הצדדים, הרכוש הגנוב נתפס לאחר שאחיו של המתלונן דלק אחר הנאשם שברח ממקום ביצוע ההתפרצות ורק עקב תושיית האח נעצר הנאשם והוחזר הרכוש הגנוב לבעליו. הגם שלא נגרמו נזקים ממוניים למתלוננים, יש לקחת בחשבון את הנזק הפוטנציאלי לשלמות גופם של המתלוננים ויש לתת הדעת לנזק הפוטנציאלי לנפשם של המתלוננים ובני ביתם שעברו האירוע הטראומטי המתואר בכתב האישום וזאת בהתייחס לחיטוט הנאשם בביתם לרבות בארון חדר המתלוננים.

ג. תכנון מוקדם

לא נטען במסגרת כתב האישום לתכנון מוקדם מצידו של הנאשם וגם כעולה מכתב האישום, הנאשם לא עשה שימוש בכלי פריצה ו/או בכל אמצעי אחר הנדרש לתכנון מוקדם לביצוע העבירות כך שיש לראות מקרה זה ככזה בו התכנון המוקדם היה לטווח זמן קצר למדי לכל היותר.

ד. הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה

בטיעוניה לסיבות שהביאו הנאשם לביצוע העבירות בגין הורשע הפנתה ב"כ הנאשם לחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגש בעניינו לתיק בית המשפט ואשר גוללה נסיבות חיים קשות ושימוש בסמים מסוכנים שעמד ברקע ביצוען של העבירות. מעיון בחוות הדעת הפסיכיאטרית עולה כי סיים 8 שנות לימוד בלבד, אביו היה מכור לאלכוהול ואלים כלפי בני המשפחה, הנאשם משתמש בחומרים פסיכואקטיביים מגיל צעיר ומעורב בפלילים מגיל צעיר, הינו גרוש עם שני ילדים וממשיך בשימוש בסמים. בסיכום חוות הדעת נרשם כי אינו מצוי במצב פסיכואקטיבי אך מכור לחומרים פסיכואקטיביים מרובים.

לצד ההתחשבות בנסיבות חייו הקשות של הנאשם מגיל צעיר אשר הובילו לא אחת להשתתף מאסרים בפועל אציין כי עובדת התמכרותו של הנאשם לסמים מסוכנים בעת שלא הוצג כל אופק שיקומי או טיפולי בעניינו מהווים במידה מסוימת נסיבה לחומרא במקרה זה המגבירה מסוכנות הנאשם כלפי הציבור הרחב ורכושו.

יפים לענייננו דברי כב' השופט פוגלמן ב-ע"פ 9356/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים (21/10/2010) לעניין ביצוע עבירות על רקע התמכרות לאלכוהול הדומה במאפייניה להתמכרות הנאשם שבפני לחומרים פסיכואקטיביים:

**"השפעת האלכוהול שלה היה נתון המערער, לפי הטענה, אינה -
לטעמי - נסיבה מקלה, השכרות אינה מהווה הגנה, למעט במצב הנדיר
והלא שכיח של שכרות שנגרמה שלא מרצונו ומדעתו של הנאשם. אך
במצב הדברים הרגיל, כאשר אדם משתכר מרצונו החופשי, קובע
המחוקק חזקה משפטית כי מתקיימת בו המחשבה הפלילית הנדרשת
לביצוע העבירה. דברים אלה יפים לא רק במישור האחריות הפלילית, כי
אם גם בכל שאמור בענישת עבריין שהיה נתון להשפעת אלכוהול (השוו:
ע"פ 6656/08 חביבולין נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 6.1.10))."**

ה. מדיניות הענישה הראויה, בגין העבירות שבה הורשע הנאשם :

רבות נכתב בפסיקתם של בתי-המשפט על הערכים המוגנים הנפגעים בגין עבירת ההתפרצות למקום מגורים, בוודאי כאשר מתלוות לביצועה עבירות נוספות כדוגמת גניבה כמו במקרה שלפנינו. מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת כי בגין עבירות הרכוש מן הסוג בו עסקינן, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר בפועל ממשיים מאחורי סורג ובריח. בהקשר זה, קבע כב' השופט שהם ברע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל (16.3.2014) כי:

"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת בטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים."

להלן מספר החלטות בנסיבות דומות או כאלו שיש בהם כדי ללמוד על רף הענישה במקרה שבפני:

א. ברע"פ 659/13 אביכזר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.1.13), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים ובעבירות נלוות, ונדון ל-14 חודשי מאסר בפועל.

- ב. ברע"פ 4309/13 **בלעום נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (18.6.13), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירת כניסה והתפרצות למקום מגורים וגניבה, וכן בעבירה של החזקת אביזר של נשק ותחמושת, ונגזר עליו מאסר בפועל למשך 10 חודשים.
- ג. בעפ"ג (מח' מרכז- לוד) 30105-07-12 **אפנסייב נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (23.10.12), נדחה ערעורו של נאשם, בעל עבר פלילי מועט, אשר הורשע בבית משפט השלום, בשני תיקים, בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לגנוב, היזק בזדון, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והפרת הוראה חוקית, ונדון לעונש של 11 חודשי מאסר בפועל.
- ד. בע"פ (מח' חי') 23718-12-12 **איסקוב נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (17.10.13), התקבל ערעורו של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירות של התפרצות בצוותא למקום מגורים, גניבה ובעבירות נלוות. בית המשפט המחוזי הפחית את עונשו של הנאשם מ-15 חודשי מאסר בפועל ל-6 חודשי עבודות שירות.
- ה. בת"פ (ב"ש) 50969-06-12 **מדינת ישראל נ' ממיסטבלוב** [פורסם בנבו] (19.12.12), הורשעו הנאשמים בביצוע עבירה של כניסה למגורים לשם ביצוע עבירה, כאשר נאשם 1 הינו נעדר עבר פלילי, ואילו נאשם 2 הינו בעל עבר פלילי מכביד. נאשם 1 נדון ל-9 חודשי מאסר בפועל, ונאשם 2 נדון ל-15 חודשים.
- ו. בת"פ (ת"א) 27477-06-12 **מדינת ישראל נ' מסלטי** [פורסם בנבו] (13.6.13), נקבע מתחם ענישה של 4 עד 24 חודשי מאסר בפועל.
- ז. עפ"ג (מח' מרכז-לוד) 52082-10-13 **מדינת ישראל נ' עבד אלחי** [פורסם בנבו] (24.12.13), קבע בית המשפט המחוזי כי המתחמים שנקבעו על ידי בית משפט השלום חורגים לקולא והיה מקום לקבוע מתחמים חמורים יותר. בית משפט השלום קבע לאירוע הראשון מתחם ענישה של מספר חודשי מאסר בפועל עד 15 חודשים, ולאירוע השני קבע מתחם ענישה של 6 עד 24 חודשי מאסר בפועל.
- ח. ברע"פ 4156/13 **אפרים בוחניק נ' מדינת ישראל**, פורסם במאגרים המשפטיים (12.06.13) נדחתה בקשת רשות ערעור על חומרת העונש. במקרה זה הורשע המערער בביצוע עבירות התפרצות למקום מגורים, גניבה והחזקת סמים לצריכה עצמית. המערער הגיש ערעור על חומרת העונש והמאשימה ערערה על קולת העונש. בית המשפט המחוזי קיבל ערעור המאשימה וקבע מתחם עונש הראוי הנע בין 12 חודשי מאסר ל- 24 חודשים מאסר ודן את המערער ל- 14 חודשי מאסר. בקשה לרשות ערעור נדחתה.
- ט. בת"פ 63452-06-15 (שלום טבריה) **מדינת ישראל נ' רחמני**, פורסם במאגרים המשפטיים

(21/4/16) קבע בית המשפט מתחם עונש הולם הנע בין 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל בגין התפרצות לדירה וגניבה ודן הנאשם אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות לעונש מאסר בן 16 חודשים. כמו כן הופעל מאסר על תנאי בן 7 חודשים במצטבר (סה"כ 23 חודשים). ערעור שהוגש על הכרעת הדין וחומרת העונש (**ע"פ 38973-05-16 (מחוזי נצרת) רחמני נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (19/7/16)**) נדחה תוך שבית המשפט המחוזי מאמץ מתחם העונש ההולם והעונש שהוטל על הנאשם. לציין כי במקרה זה לא כללו הרשעותיו הקודמות של הנאשם בתחום הרכוש עבירות מן השנים האחרונות.

י. בע"פ 56652-11-12 **פפלוב נ' מדינת ישראל (מחוזי ת"א), פורסם במאגרים המשפטיים (28/1/13)** הורשע המערער בעבירות של התפרצות לדירת מגורים, גניבה והיזק לרכוש במזיד. המערער נדון ל- 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נלווים. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על חומרת העונש תוך הקביעה הבאה :

"נראה, על-כן, כי עבירות הרכוש הן דרך חיים עבור המערער ולא רק אפיזודה חד פעמית.

בית-משפט קמא צדק, איפוא, כאשר סבר כי מתחם הענישה ההולם הוא בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל. בתוך המתחם לא הטיל בית-משפט קמא את העונש המקסימלי והסתפק, כאמור, ב- 18 חודשי מאסר, ועל-כך יש למערער על מה לברך."

אציין כי המאשימה הפנתה למתחם העונש הראוי אשר נקבע בתיק 21653-01-17 (שלום ק"ש) אך במקרה בוצעה עבירת ההתפרצות תוך שהנאשם שוהה בתנאי מעצר בית בתיק אחר.

ז. מצבו הכלכלי של הנאשם

על פי הוראות סעיף 40 ח', לחוק העונשין, בקביעת מתחם הענישה ההולם שומה על בית המשפט לבחון את יכולתה הכלכלית של הנאשם כחלק מהשיקולים לקביעת מתחם הענישה, ולמעשה, ניתן לומר כי באשר לעונשי קנס, קיימת אינדיווידואליות בקביעת מתחם העונש הנובעת מכך שבקביעת מתחם זה, אין בוחנים רק את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אלא גם את יכולתו הכלכלית של הנאשם.

במקרה שבפני לא עתרה המאשימה להטלת קנס כי אם פיצוי למתלוננים.

ב"כ הנאשם והנאשם לא טענו לחובות מיוחדים של הנאשם, למעט טענתם כי הנאשם סבל מנכות זמנית עקב תאונה שעבר לפני כשנה וכי מתקיים כיום מקצבת הבטחת הכנסה כפי שעולה מחוות הדעת הפסיכיאטרית. מכאן יוצא אני מנקודת הנחה כי מצבו הכלכלי של הנאשם אינו שפיר.

ח. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה שקלתי לחומרא העובדה כי חלקו של הנאשם מלא בביצוע העבירות, הפגיעה בערך המוגן ברף בינוני עד גבוה, הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירה אינו מבוטל והנזק הפוטנציאלי מביצוע העבירה עשוי היה להיות קשה לשלמות גופם, נפשם ורכושם של המתלוננים והשימוש בסמים מסוכנים כרקע לביצוע העבירות. יחד עם זאת, העבירות לא בוצעו תוך תכנון מוקדם ארוך טווח מצד הנאשם ונסיבותיו האישיות והקשות של הנאשם ברקע ישקלו לקולא.

ט. נוכח האמור לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), הינו החל מ-10 חודשי מאסר בפועל ועד ל-24 חודשים וכן עונשים נלווים של מאסר מותנה, קנס כספי שינוע בין 1000 ₪ ל - 5000 ₪ ופיצוי המתלוננים בסכום זהה.

סטייה ממתחם העונש ההולם :

בעניינו של הנאשם לא הוגשה כל המלצה טיפולית או שיקומית משלא ביקש לקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו ומכאן כי אין מקום לשקול סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם.

עם זאת ולאור העובדה כי בשנים האחרונות לא עבר הנאשם עבירות רכוש, הודאתו בהזדמנות ראשונה ומתחם העונש שהינו רחב דיו לא מצאתי מקום לסטות לחומרא ממתחם העונש ההולם.

קביעת העונש הראוי :

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

בהתאם לסעיף 40 יא' לחוק העונשין, בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדר מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. לצורך גזירת דינו של הנאשם שבפני נתתי את הדעת לנסיבות הבאות:

א. פגיעת העונש בנאשם - אין מחלוקת כי עונש מאסר בפועל עלול לפגוע בנאשם ואף לדרדרו עוד יותר לחיק העבריינות. עם זאת ונוכח חמישה מאסרים קודמים שריצה הנאשם, חלקם ממושכים הרי שאין הפגיעה בנאשם זה כפגיעה במי שזהו לו מאסרו הראשון.

ב. לחובת הנאשם עבר פלילי מכביד וחרף היותו צעיר יחסית, בן 29, לחובתו שש הרשעות קודמות בגין ביצוע שלוש ושמונה עבירות פליליות.

הנאשם הורשע בשנת 2003 בביצוע עבירת גניבה ופריצה לבניין שאינו משמש למגורים, נדון לתקופת מאסר קצרה בהיותו קטין בגין עבירות רכוש ואחרות בשנת 2004, נדון ל - 18 חודשי מאסר בגין עבירת שוד וגניבה בשנת 2005, בשנת 2007 נדון בגין ביצוע עבירת התפרצות למקום מגורים וגניבה ל - 12 חודשי מאסר בפועל, בשנת 2009 נדון בגין סדרה של חמש עבירות התפרצות לדירה ועבירה נוספת של

ניסיון להתפרצות לדירה לעונש מאסר בן 28 חודשים ואף ריצה מאסר בעת האחרונה בגין עבירת איומים.

ג. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, חסך זמן שיפוטי יקר והביע חרטה על מעשיו.

ד. שיקול הרתעת היחיד :

מעברו הפלילי בתחום עבירות הרכוש והאלימות (שוד, איומים, תקיפה) והעבירות בהן הורשע הנאשם בפני עולה כי הנאשם בחר בדרך העבריינות כדרך חיים. גם אם נאמר כי נסיבות חייו המשפחתיות והאישיות לרבות התמכרותו לסמים מסוכנים הובילו אותו בדרך בה הלך הרי שהסיכון הנשקף מהנאשם בשלב זה ובלא שיעבור הליך טיפולי ושיקומי כלפי הציבור הרחב הינו גבוה שעה שמאסרים קודמים ומאסרים על תנאי לא הרתיעוהו ודי להצביע על הרשעותיו בתחום האלימות כדי לשוות לעיני רוחנו הסיכון שבהתפרצות נאשם שכזה לבית בשעות היום (17:20 אחר הצהריים) שעה שיכול היה להיתקל באחד המתלוננים לרבות בילדים בבית ולראייה כי נתקל באח המתלונן אשר אף דלק אחר הנאשם במנוסתו מהמקום.

ה. שיקול הרתעת הרבים :

על העונש שיוטל על הנאשם להרתיע גם ציבור העבריינים בכח ובפועל העלולים לבצע עבירות דומות באשר אין מדובר בעבירות מתוחכמות, לעיתים אינן דורשות תחכום או תכנון מוקדם ארוך טווח אך פגיעתם בציבור הרחב קשה.

בבחינת העונש הראוי במקרה זה מצאתי כי יש למקמו ברף הבינוני עד הגבוה של מתחם העונש הראוי נוכח הפגיעה הממשית מחד גיסא בערך המוגן, שווי הרכוש שנגנב (גם אם נתפס שלא ביוזמת הנאשם), עברו הפלילי המכביד של הנאשם בעבירות דומות ועבירות אלימות והעונשים שהושתו אשר לא הרתיעו הנאשם והסיכון הממשי הנשקף מהנאשם לאור העבירות שביצע והיעדר המלצה טיפולית בעניינו.

נראה כי שיקול שילובו של הנאשם בתוכנית טיפולית במסגרת מאסרו ושליחתו לתקופת מאסר ממושכת דיה לצורך הבטחת האפשרות לשילוב זה מקבל ביטוי בפסיקות בית המשפט ור' לדוג' עפ"ג (מחוזי חיפה) 13926-02-15 פלוני (אסיר) נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים (14/5/15) :

"במקרה שבפנינו נראה כי המעשים שבביצועם הורשע הנאשם נעשו, בין היתר, כתוצאה מהתמכרות ושימוש בסמים. בנסיבות אלו דווקא עונש המאפשר תקופת זמן משמעותית ושילוב של נאשם בתכניות טיפוליות במסגרת שב"ס יכול לשרת טוב יותר את תכלית השיקום שבהוראות חוק העונשין. ישנם מקרים בהם דווקא ענישה משמעותית, לרבות במאסר ממושך, היא הדרך והאמצעי לשיקומו של נאשם [ראו: ע"פ 827/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.9.2014)]. סבור אני כי במקרים מסוג זה

שבפנינו, עונש משמעותי יותר יכול ויסייע לנאשם לעלות על דרך המלך, בעוד שתקופת מאסר קצרה ללא תכנית טיפולית מתאימה, לא תשנה את הוויית החיים שהוליכה לביצוע העבירות נשוא כתב האישום."

לעניין רכיב הפיצוי המבוקש בטיעוני המאשימה וקשייו הכלכליים של הנאשם אפנה להלכה הרלוונטית לעניין הטלת פיצויים וגובהם הקובעת כי אין גובה הפיצוי נגזר או מושפע ממצבו הכלכלי של הנאשם ור' קביעת בית המשפט העליון בע"פ 5761/05 - **וחידי מג'דלאוי נ' מדינת ישראל ואח'**, פורסם במאגרים המשפטיים (24/07/2006) :

"(2) לגוף הדברים, אין הסכום קשור מטבעו ביכולתו הכלכלית של החייב, כשם שבמשפט אזרחי אין בודקין בקביעת חיוב את יכולתו של החייב, ובהליך אזרחי דבר אחרון זה הוא עניין להוצאה לפועל לענות בו; ולכן הנושא שהעלה בא כוחו המלומד של המערער כעיקר טיעונו, קרי, אי יכולתו הכלכלית של שולחו, אינו יכול לשמש אמת מידה"

ור' לעניין זה קביעת בית המשפט העליון בתיק 3311/17 קשוע נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (12/6/17) :

"עוד יש להזכיר כי, ככלל, יכולותיו הכלכליות של הנאשם לא אמורות להילקח בחשבון לצורך קביעת שיעור הפיצוי הראוי (עניין בן פורת; ע"פ 1287/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.8.2015)). לא למותר הוא לציין, כי למבקש שמורה הזכות לפנות אל המרכז לגביית קנסות, בבקשה לדחיית מועדי התשלום או לפריסה נוספת של סכומי הפיצויים, בהתאם להוראת סעיף 5 לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995."

בהטלת הרכיב הכספי נתתי דעתי כי הרכוש הגנוב נתפס וכי הנזק שנגרם למתלוננים אינו נזק ממוני כי אם הפגיעה הקשה בפרטיותם ותחושת הבטחון.

מאידך גיסא ניתן במסגרת קביעת העונש הראוי משקל לנסיבות חייו הקשות של הנאשם, הודאתו בהזדמנות ראשונה ורצונו, אותו הביע בפני בית המשפט ולו באופן מילולי, להיגמל מהשימוש בסמים מסוכנים בתקופת מאסרו.

לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 17 חודשים. מתקופת המאסר תנוכה תקופת מעצרו מיום 8/11/17 ועד היום.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים לא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון למעט עבירת החזקת רכוש חשוד כגנוב ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים לא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות להימנע מלעבור עבירה לפי אחד הסעיפים בהם הורשע משך 3 שנים החל מהיום. ההתחייבות תהא על סך 5,000 ש"ח; אם לא יחתום תוך 7 ימים מהיום יאסר למשך 30 ימים וזאת במצטבר לכל עונש מאסר שירצה הנאשם.

ה. הנאשם ישלם פיצוי למתלוננים יצחק כהן ת.ז. ז - רטשני נולנגאס כהן ת.ז. על סך של 1,000 ₪ כל אחד וזאת עד ליום 1/6/18.

הפיצוי יופקד במזומן בקופת בית המשפט במועד לעיל שאם לא כן יישא סכום זה הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מיום גזר הדין.

רשויות שב"ס מתבקשים לשקול בחיוב בקשת הנאשם לשילובו בבית סוהר טיפולי ובהליך טיפולי במסגרת תקופת מאסרו נוכח האמור בגזר הדין והצהרתו של הנאשם בגין בקשתו להשתלב בהליך טיפולי בתקופת מאסרו.

צו להחזרת מוצגים לידי הנאשם למעט כספים שנתפסו על ידי המשטרה ובגינם תוגש בקשה נפרדת.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי בנצרת.

ניתן היום, כ"ג טבת תשע"ח, 10 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.